

ÅRETS SKOVHUSLYRIKER ER MIKKEL RAHBEK!

Ved en minutiøs, veldisciplineret højtidelighed i Skovhuset ved Værløse blev Mikkel Rahbek, debutant i Hvedekorn nr. 3, 2016, udnævnt til årets SkovhusLyriker og fik en flaske vin, kørepenge og 5000 kr. Kun to af de seks nominerede 2016-debutanter havde fundet vej, Mikkel selv og Johannes Kirkeby, der begge læste perfekt op som sig selv; de fraværende, Selina Rom Andersen, Jens Kæmpe, Steen Chr. Lindhardt og Anders Gamst Skov, fik læst et digt op hver af redaktøren, sikkert lidt for højlydt. Poesien var mærkbart blomstrende i huset. Her er pristalen:

Tale ved uddelingen af prisen som Årets Skovhuslyriker til Mikkel Rahbek i Skovhuset i Værløse søndag 25. september 2015

Så sjældent man ser en skøjteprinsesse disse dage
Digte skal ikke nødvendigvis være perfekte eller ville være perfekte, og da slet ikke debutdigte. Det er en gammel tilståelsessag - læs mine anmeldelser gennem snart 30 år, gør det NU! - at de perfekteste digte, herunder de perfekteste debutdigte, sjældent er mine egne yndlingsdigte, og de perfekteste digtere sjældent mine egne yndlingsdigtere.

Det betyder til gengæld ikke, at det er en kritik, når jeg siger, at de syv digte, Årets Skovhuslyriker Mikkel Rahbek for lidt over et år siden sendte ind til Hvedekorn, næsten var lige så perfekte, som de tydeligvis gerne ville være. Hvis jeg havde sagt, at de var 1:1 lige så perfekte, som de gerne ville være, ville det i min mund være en langt mere kritisk udtalelse. Rigtigere er det måske at sige, at det er lige præcis næsten perfekte digte, digtene gerne vil være, og som sådan, som næsten perfekte digte, er de en smule mere end næsten perfekte, hvilket måske er så meget som: så godt som perfekte.

I hvert fald skrev jeg rimelig hurtigt tilbage til Mikkel:

"Kære Mikkel Rahbek/ Tak for digtene til Hvedekorn. Det er renfærdige naivisme bristefærdig med (meta)kælenhed, men de holder sgu, synes jeg, med stålsat eleganteri, jeg vil gerne bringe alle 7 i nr. 3 eller 4, 2015. Er du rar at sende dem på 1 tekstfil tilhvedekorn@live.dk? Og så må du gerne slå dig en smule løs på din vej videre, inspiration kunne være Palle Sigsgaard eller Rasmus Nikolajsen eller måske endog Signe Gjessing./ Mange hilsner/ Lars Bukdahl/ redaktør af Hvedekorn"

Det første af de syv digte er én (ikke så frygtelig) lang, på samme tid oprigtig og koket stammen på ambitionen om at præstere genuin skønhed:

"jeg ville så gerne sige noget smukt til dig/ som du står her og jeg her/
(mellem os)/ jeg ville så gerne// kys / okay / på læber// er vi der nu?/ ctrl-
alt-delete/ snart er vi videre,/ vi er videre// jeg ville så gerne sige/ sige
noget/ smukt/ (noget der er smukt)"

Og det lykkes jo så, næsten, at sige noget smukt, fordi digtet godt ved, at næsten heden er et vilkår, men ikke ved det så godt, at det helt lader være at prøve. Næsten-heden som vilkår er den forbandede postmoderne bevidsthed om, at alt og ikke mindst alt muligt smukt er sagt 1000 gange før. Perfektion kan aldrig (mere) være uskyldig og autentisk, derfor må den nøjes med så perfekt som mulig at være næsten perfekt, mens den plirrer nervøst og charmant med gåseøjnene.

Mikkels debutbidrag minder mig om de første digte og digtsamlinger af Henrik Nordbrandt, der hårdt nok ikke debuterede i Hvedekorn, men i Vindrosen (der så til gengæld har været ikke-udkommende i 43 år, ha!). Ikke mindst alt muligt smukt om og med roser er sagt før. Og sigende nok skriver både unge Nordbrandt og unge Rahbek digte om roser. Hvilket man heller ikke dengang, unge Nordbrandt

gjorde det, skulle forestille at måtte kunne gøre. Her er unge Nordbrandts digt "sådan en", den stammer sig også frem, denne ansøgning om rose-licens:

"du er som sådan en/ rose, en så/ rigtig/ rød rose at ingen nogen/ sinde så det// sådan ja sådan/ så jeg rigtig sådan// ser at du er en sådan/ rose, sådan en rigtig en/ sådan en rød en, sådan/ set// sådan en ..."

Her er Mikkels rose-digt, som decideret starter med en undskyldning, det forbliver flovt at diget om roser:

"du må undskylde/ at det blev mørkt så tidligt/ og rosen tabte sine blade/ det er ikke mig/ der har skabt klicheen/ og ikke dig/ der bad om den/ sådan er der så meget/ sådan er natten så mørk/ og rosen rød"

Med sin korte og kontante og helt eksplicitte besværgelse af klichéfuldheden vil digtet paradoksalt skrive de ærkepoetiske klicheer mørk nat og rød rose så nye som nye igen, og igen: det lykkes - næsten! Jeg kan godt lide det dobbelttydige i kliché-vendingen: Sådan er der så meget: At det, der er så meget, både er, at rosen og natten er kliché, og at de lige pludselig IKKE er det, i virkeligheden og i poesien.

Det er umuligt følge op på en perfekt debut. Det er heldigvis kun næsten umuligt at følge op på en næsten perfekt debut. Mikkkel og jeg er i frugtbar diskussion om, hvad der videre hænder; jeg tror, rosen skal vokse sig psykedeliskere, Mikkkel har svært ved at slippe renfærdigheden, næsten svært ved at slippe næsten-renfærdigheden: Og heldigvis og smart nok er det hverken mig eller Mikkkel, men kun poesien, der kan få ret.

En ting er sikker: En rose, der er rosværdig, skal roses! Derfor er du, Mikkkel, helt fortjent Årets Skovhuslyriker, 2016. Ikke næsten, men totalt tillykke!

(på billedet: bestyrelsesmedlem Finn Søholm, Året SkovhusKunstner Gunnar Nielsen, Mikkkel og redaktøren Lars Bukdahl)